

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Ekologická společnost AEKOLOGIKA.CZ, o.s.**, se sídlem Josefy Faimonové 2245/30, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. S.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2011, č. j. JMK 96821/2011, sp. zn. S – JMK 96821/2011 OUPSŘ, ve věci územního rozhodnutí o umístění stavby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 29. 8. 2011, č. j. JMK 96821/2011, sp. zn. S – JMK 96821/2011 OUPSŘ, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc **se v r a c í** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce podanou žalobou brojil proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo ve výroku (ad 1.) zamítnuto jeho odvolání a současně potvrzeno územní rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru stavebního řádu a obecního živnostenského úřadu (dále též „stavební úřad“) ze dne 23. 3. 2011, č. j. MUBR 21246/2011, sp. zn. MUBR-S 50382/2010 OSŘÚP/Ru-328; tímto rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti společnosti RWE Gas Storage, s. r. o. umístil stavbu označenou jako: „*Stavba č. 7127 – Přípojky sond CA, PZP Tvrdonice – I. etapa*“ (CA – centrální areál; PZP – podzemní zásobník plynu) na pozemky p. č. PK 1394/1, 1394/2, 1395/3, 1746, 1749, 1750, 1753, 1754/2, 1757, 1758, 1762, 1763, 1768, 1769, 1774, 1775, 1782, 1783, 1786/1, 1792, 1794, 2175/2, 2176/1, 2176/2, 2179, 2180, 2183, 2184, 2187, 2188, 2191, 2192, 2194/1, 2196, 2197, 2202, 2203, 3132, 3048/1, 3188 a pozemcích p. č. KN 3049/1, 3133, 3307/114, 3321/44, 3324/47, 3324/54, 3324/55 v katastrálním území Tvrdonice.

II. Obsah žaloby

Žalobce byl účastníkem předmětného územního řízení v návaznosti na ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), přičemž podanou žalobou brojil proti průběhu tohoto řízení, které ve výsledku vyústilo v umístění uvedené stavby, což bylo posléze potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.

Nezákonnost tohoto rozhodnutí přitom žalobce spatřuje v tom, že jeho výrok v rozporu se zákonem kumuluje dva navzájem neslučitelné a zcela samostatné výroky, a to výrok hlavní vztahující se k rozhodnutí v meritu věci a výrok vedlejší vztahující se k rozhodnutí o odvolání. Žalobce formulaci výroku považuje za zmatečnou, nezákonnou, nesrozumitelnou, neurčitou a nepřezkoumatelnou. Podle žalobce mělo být rozhodnuto dvěma samostatnými výroky.

Podle žalobce se dále žalovaný řádně a kvalifikovaně nevypořádal se všemi žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami, a to s každou odvolací námitkou zvlášť. Konkrétně se žalovaný nevypořádal s námitkou stran porušení zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Podle žalobce stavební úřad při vypořádání této námítky týkající se porušení procedury posuzování vlivu na životní prostředí pouze odkázal na podkladové stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, a žalovaný se pak následně zaměřil jen na odstranění žalobcem vytýkaných vad. Tímto postupem žalovaný porušil dvojinstančnost správního řízení.

Žalobce v odvolacím řízení zpochybnil platnost stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2007 z hlediska časové disproporce. Stanovisko bylo vydáno o 4 měsíce dříve, než byla založena společnost žadatele o vydání územního rozhodnutí – RWE Gas Storage, s.r.o. Tato společnost vznikla zápisem do obchodního rejstříku ke dni 1. 5. 2007. Až tímto dnem mohla nabývat práva a povinnosti vyplývající ze zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a nikoli retroaktivně se zpětným účinkem ke dni 20. 4. 2007. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí (pod bodem 3. na straně 7) s odkazem na vyjádření společnosti RWE Gas Storage, s. r. o. uvedl, že společnost RWE Transgas a. s. smlouvou o vkladu části podniku vložila do RWE Gas Storage, s. r. o. podzemní zásobníky plynu a uvedeným dnem na ni přešla všechna práva a závazky, tedy i práva a povinnosti vyplývající z výše uvedeného stanoviska, resp. závěru zjišťovacího řízení vydaného Ministerstvem životního prostředí. Žalobce nesouhlasil s tímto odůvodněním žalovaného ohledně přechodu práv ze společnosti RWE Transgas, a.s. na společnost RWE Gas Storage, s. r. o. a namítl porušení zásady rovnosti účastníků řízení ve druhém stupni, jelikož žalobce nebyl vyzván, aby se mohl vyjádřit k vyjádření RWE Gas Storage, s. r. o., ze kterého žalovaný v napadeném rozhodnutí zjevně vycházel. Ze společnosti RWE Transgas, a. s. nepřešly licence na provozování podzemního zásobníku, ale společnost RWE Gas Storage, s.r.o. musela znovu o vydání licence požádat, proto na společnost RWE Gas Storage, s. r. o. nemohly ani přejít práva a povinnosti vyplývající ze zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť tato jsou nepřevoditelná. Společnost RWE Gas Storage, s. r. o. tak porušila § 6 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, neboť nepředložila Ministerstvu životního prostředí záměr, který hodlala provést.

Žalobce dále napadl neplatnost stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, s ohledem na § 10 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kdy platnost předmětného stanoviska vypršela dne 30. 1. 2009. Žadatel však žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby podal dne 23. 7. 2010. Bez platného stanoviska nebylo podle žalobce možné vydat územní rozhodnutí o umístění stavby a následně i potvrzující rozhodnutí odvolacího orgánu.

Stanovisko ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, žalobce napadl i s ohledem na jeho obsah. Podle žalobce byl uvedený záměr chybně zařazen do kategorie II., bodu 3.8 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí. Záměr naplňoval dikci kategorie I., bodu 2.1 podle přílohy č. 1 citovaného zákona (těžba zemního plynu v množství nad 50 000 m³/den). Tedy podle žalobce byl záměr chybně podroben pouze zjišťovacímu řízení, tento záměr měl být plně posouzen. Žalobce zdůrazňoval nezákonnost postupu Ministerstva životního prostředí při posouzení záměru s ohledem na hlavní předmět podnikatelské činnosti žadatele, kterým je hornická činnost podle § 2 písm. a) až f) a činnost prováděná hornickým způsobem dle § 3 písm. f) zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hornické činnosti“). Navíc podle žalobce záměr generuje toxické látky zamořující půdu, podzemní vody a ovzduší skleníkovými plyny. Proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí tak byl stižen podle žalobce nezákonností, stejně jako podkladové stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07.

Dále žalobce namítl, že v procesu posuzování vlivů na životní prostředí došlo k porušení § 19 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Z listinného důkazu – oznámení o záměru s názvem „PZP Tvrdonice – oznámení záměru“ z listopadu 2006 totiž plyne, že citované oznámení záměru bylo zpracováno společností RWE Plynoprojekt a.s., která nebyla ve smyslu § 7 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí držitelem autorizace k vypracování záměru. Oznámení záměru tak nemohlo vyvolat zákonem předpokládané účinky. Dále žalobce namítl, že společnost RWE Plynoprojekt, a.s. byla současně ekonomicky a personálně propojena se společnostmi RWE Gas Storage, s.r.o. a RWE Transgas, a.s., proto i o objektivitě oznámení záměru měl žalobce pochybnosti.

Podle žalobce tak celý proces posuzování vlivů na životní prostředí proběhl v rozporu se zákonem. Žalobce dále za rozporné se zákonem považuje i stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07. Podle žalobce tak nezákonným bylo i žalobou napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v návaznosti na uvedený proces a citované podkladové stanovisko.

Podle žalobce se žalovaný dále nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou souladu záměru s územně plánovací dokumentací a porušil tak § 92 odst. 2 a § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný k této odvolací námitce pouze zopakoval závěry stavebního úřadu, že se stavba nachází v chráněném ložiskovém území Hrušky I. s tím, že chráněné ložiskové území je zaznačeno v územně plánovací dokumentaci, aniž by žalovaný blíže specifikoval, v jaké konkrétní územně plánovací dokumentaci byly hranice vymezeny. Žalobce tak toto vypořádání odvolací námitky považuje za neurčité.

Podle žalobce je argumentace žalovaného rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 9. 1992, č. j. 1919/ÚOBR/92-3, o stanovení chráněného ložiskového územní pro zvláštní zásahy do zemské kůry naprosto irelevantní, jelikož toto rozhodnutí bylo vydáno podle zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“); není tak pro účely územního rozhodnutí o umístění stavby použitelné. Žalovaný hrubě porušil zákon tím, že opřel výklad práva pouze o jediné rozhodnutí vydané před dvaceti lety a nikoli o § 92 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 90 písm. a) stavebního zákona.

Dále žalobce uvádí, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce obsaženými v čl. XXIII. až XXXII. odvolání. Jednalo se o námitky kontaminace půdy a podzemních vod, které dle žalovaného nebyly ničím podloženy. Žalobce námitku kontaminace vznesl již v řízení před stavebním úřadem, kde předložil výpis z evidence kontaminovaných míst, kde byl uveden i PZP Tvrdonice. Žalobce proto v řízení před soudem navrhl provést důkaz listinou právě seznamem kontaminovaných míst Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 12. 2010.

Podle žalobce záměr „Stavba č. 7127 – Přípojky sond CA, PZP Tvrdonice I. etapa“ zasahoval do Chráněného území akumulace podzemních vod, označovaný jako CHOPAV – kvartér řeky Moravy a existují zde tak rizika kontaminace podzemních vod při případné havárii. Žalobce je toho názoru, že se stavební úřad následně i žalovaný těmito námitkami

nezabývali, ale pouze odkázali na skutečnost, že byl záměr posouzen příslušnými dotčenými orgány zejména Ministerstvem životního prostředí, Krajským úřadem Jihomoravského kraje a Městským úřadem v Břeclavi, odborem životního prostředí, které údajně neshledaly rozpor záměru v uvedené oblasti. Uvedená stanoviska však dle žalobce nereflektují aktuální hrozbu kontaminace podzemních vod a nedávají odpověď na tuto žalobní námitku. Žalovaný tak v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně možné kontaminace podzemních vod zákonnou a přezkoumatelnou formou a neučinil takto ani stavební úřad jako správní orgán prvního stupně.

Dále se žalovaný podle žalobce dopustil nezákonnosti tím, že uvedený záměr umístil do kontaminované oblasti zařazené nejen do CHOPAV – kvartér řeky Moravy, ale i do blízkosti nedaleké ptačí oblasti zařazené do soustavy NATURA 2000. Žalovaný sice na jedné straně připustil, že PZP Tvrdonice je kontaminovaným místem, tj. lokalitou s ekologickou zátěží značně ovlivňující životní prostředí, nicméně žalovaný na str. 9 a 7 uvádí nepravdivé tvrzení o provedených sanačních pracích v této oblasti ukončených ke dni 31. 12. 2008. Žalobce však zjistil, že projekt „*dekontaminace odpadů pocházejících ze sanace areálu PZP Tvrdonice*“ byl zahájen v roce 2005 a trvá doposud a doposud je také tento areál veden v seznamu kontaminovaných míst. Žalovaný tak podle žalobce uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí nepravdu a vycházel tak z neúplného a nepravdivého skutkového stavu, přičemž tímto postupem porušil základní zásady správního řádu, negativně zasáhl do právní sféry žalobce a porušil zákon, když svým rozhodnutím povolil umístění stavby v kontaminované oblasti.

Žalobce shledal nezákonným postup žalovaného, který na jedné straně deklaruje, že mu nepřísluší posuzovat stanoviska či vyjádření dotčených orgánů na úseku životního prostředí, na straně druhé však zamítá odvolání žalobce na základě formálního odůvodnění a s odkazem na to, že zde existují dřívější stanoviska dotčených orgánů. Podle žalobce však tato stanoviska byla vypracována ryze účelově před zahájením řízení v prvním stupni a nikoli až po zahájení řízení, jak to vyžaduje zákon. Žalovaný tak měl podle žalobce zohlednit pouze vyjádření správních orgánů vydaná v průběhu prvostupňového územního řízení. Vyjádření tak byla pořízena mimo legitimní rámec probíhajícího řízení a nereflektují tak nové skutečnosti, které vyvstali v rámci řízení obou stupňů.

Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou kolize napadeného rozhodnutí se směrnicí IPPC – Směrnice rady 96/61/ES ze dne 24. 9. 1996, o integrované prevenci a omezení znečištění –, uvedenou v člancích XXXIV. až XXXVIII odvolání. Podle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s § 16 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“). Žadatel neměl platné integrované povolení a nebyly tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí.

Podle žalobce žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a pochybil, když vycházel z nesprávného zjištění stran kategorizace podzemního zásobníku plynu Tvrdonice z hlediska jeho klasifikace jako zdroje znečištění, ve smyslu zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně

ovzduší“), jako malý stacionární zdroj znečištění. Po rozšíření stávajícího podzemního zásobníku plynu bude tepelný příkon vyšší než 12 MW, proto musí záměr spadat minimálně do kategorie tzv. středního stacionárního zdroje znečištění. Pro podporu svého tvrzení žalobce odkázal na oznámení o záměru, kde stavební úřad uvedl, že z hlediska ochrany ovzduší je podzemní zásobník plynu středním zdrojem znečištění ovzduší s povinností omezit úniky methanu na minimum.

Dále se podle žalobce žalovaný opíral o odvoláním napadené a o od samého počátku zpochybněné rozhodnutí ČIŽP ze dne 12. 1. 2007, č. j. 47/000/0701062/.02/07 BMS, které je podle žalobce již neplatné, jelikož uplynula jeho tříletá platnost a nereflektuje tak moderní technologie ani specifika rozšíření záměru PZP Tvrdonice 9.-11- sarmat, jehož součástí je i posuzovaný stavební záměr. Žalovaný tak podle žalobce porušil povinnost podle § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jelikož odvolání žalobce v této části směřovalo proti závaznému stanovisku, měl žalovaný před vydáním rozhodnutí postupovat podle § 149 odst. 3 správního řádu a vyžádat si změnu nebo potvrzení závazného stanoviska od nadřízeného správního orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, kterým bylo Ministerstvo životního prostředí. Žalobce tak byl ukrácen na právu vyjádřit se k novému posouzení podzemního zásobníku plynu Tvrdonice jako stacionárnímu zdroji znečištění. Stavební úřad tak zásadně pochybil, pokud uzavřel, že se jedná o malý stacionární zdroj znečištění.

Žalobce dále uvedl, že žadatel nesplnil požadavek na snížení úniků methanu do ovzduší. V souvislosti s uvedeným se dále žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou emisí formou tzv. nežádoucích odfuků. Záměr žadatele tak byl podle žalobce v dané lokalitě umístěn v rozporu se zákonem, aniž by se žadatel po technické stránce vypořádal s problematikou tzv. nežádoucích odfuků a zajistil tak řešení šetrné k životnímu prostředí s ohledem na blízké zákonem chráněné lokality: ptačí oblast Soutok-Tvrdonicko a Evropsky významné lokality Soutok-Podluží zařazené do soustavy NATURA 2000. I k této námitce se žalovaný vyjádřil nedostatečně.

Ve světle všech shora uvedených skutečností žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že obsahem podané žaloby byly shodné námitky a připomínky, jimiž se žalovaný velmi podrobně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí. Jednotlivé žalobní body žalovaný považoval za žalobcův výklad zákonných ustanovení některých zvláštních právních předpisů. Obsahem žalobních námitek je dle žalovaného i vlastní výklad žalobce ohledně hodnocení stanovisek a postupu dotčených orgánů a stavebního úřadu ve věci. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s jednotlivými připomínkami žalobce zabýval a vyjádřil se k nim. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Před samotným přezkumem z hlediska uplatněných žalobních námitek se však krajský soud zabýval ještě otázkou aktivní legitimace žalobce k podání žaloby.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu aktivně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Dále pak podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. Žalobce tak naplňuje dikci § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále pak podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Podle stanov předložených zdejšímu soudu byl žalobce občanským sdružením (nyní spolkem), jehož základními cíli jsou zejména ochrana přírody a krajiny, ochrana životního prostředí, ochrana veřejného zdraví a zdravých životních podmínek, ochrana památek, kulturních hodnot a krajinného rázu urbanizované i neurbanizované krajiny, ochrana zastavení úbytku zeleně v zastavěných územích obcí, ochrana zemědělského půdního fondu, ochrana pozemků určených k plnění funkce lesa a rozvoj občanské společnosti. Žalobce tak naplňuje dikci § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

K přístupu občanských sdružení, jejichž hlavním předmětem činnosti je podle stanov ochrana přírody a krajiny, k soudu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006-59: „*Občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, má právo na přístup k soudu dle § 65 odst. 2 s. ř. s. za účelem přezkumu rozhodnutí správních orgánů v řízeních, kterými jsou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, avšak pouze za splnění podmínek předepsaných v § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.*“.

Dále pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009-251: „*K založení aktivní žalobní legitimace musí občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v řízení před soudem tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení. Procesní práva žalobce v sobě přitom zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jeho námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly.*“

I tuto podmínku k založení aktivní legitimace shledal zdejší soud za splněnou, jelikož hlavními vytčenými vadami žalobou napadeného rozhodnutí je nezákonnost rozhodnutí spočívající v nedostatečném vypořádání odvolacích námitek, v důsledku čehož se žalobce cítí být zkrácen na svých procesních právech. Lze tedy uzavřít, že žalobce byl podle § 65 odst. 2 s. ř. s. aktivně legitimován k podání žaloby.

Dále pak je žalobce aktivně legitimován i z hlediska účasti v předchozích řízeních; podmínkou pro úspěšnost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podané občanským sdružením je totiž i jeho účast v předchozích procesech. I tuto podmínku shledal soud za splněnou. Žalobce dne 11. 11. 2010 doručil Městskému úřadu Břeclav žádost o informování o zahajovaných řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalobce dne 11. 11. 2010 oznámil stavebnímu úřadu svoji účast v územním řízení o umístění stavby „*Stavba č. 7127 – Přípojky sond CA, PZP Tvrdonice - I. etapa*“. O účasti žalobce v předmětném řízení bylo rozhodnuto usnesením stavebního úřadu ze dne 10. 2. 2011, č. j. MUBR 10694/2011. Následně žalobce dne 13. 12. 2010 podal námitky. Podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona účastníky územního řízení jsou osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. O účasti žalobce v předchozím řízení také nevznikly pochybnosti, a proto i tuto podmínku považoval soud za splněnou.

Pokud jde o podstatu věci, která je předmětem přezkumu, tou je posouzení postupu žalovaného potažmo stavebního úřadu v řízení o umístění shora zmíněné stavby, vůči němuž žalobce vznesl množství dílčích námitek – žalobních bodů, které lze z hlediska jejich jednotlivého zacílení strukturovat následovně.

IV. a) Výroková část napadeného rozhodnutí

První žalobní námitkou žalobce brojil proti výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí. Podle žalobce nesplnila výroková část žalobou napadeného rozhodnutí zákonné požadavky na jednoznačnost, určitost, srozumitelnost a přezkoumatelnost.

Žalobcem napadený výrok předmětného rozhodnutí zněl: „*Napadené rozhodnutí SÚ č.j. MUBR 21246/2011 ze dne 23. 3. 2011 se v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje a odvolání Ekologické společnosti AEKOLOGIKA.CZ, o.s., se zamítá.*“

Podle § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Z uvedeného ustanovení správního řádu vyplývá, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí naplnil zákonný požadavek výroku rozhodnutí. Z ust. § 90 odst. 5 nevyplývá, že by jedním výrokem muselo být odvolání žalobce zamítnuto a druhým výrokem napadené rozhodnutí potvrzeno. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, jak bylo s odvoláním žalobce naloženo, jakož i to, že po provedeném přezkumu prvostupňové rozhodnutí obstálo a bylo tak potvrzeno. Soud tedy neshledal výrok žalobou napadeného rozhodnutí nejednoznačným, neurčitým, nesrozumitelným a následně nepřezkoumatelným, jak namítal žalobce. Z žádného ustanovení zákona nevyplývá, že by v případě zamítnutí odvolání a potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí, muselo být rozhodnuto dvěma samostatnými výroky. Požadavek žalobce na výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak nemá zákonné opodstatnění.

IV. b) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

V dalším žalobním bodě žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné vypořádání žalobcem uplatněných odvolacích námitek. Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce uplatnil jednak proti vypořádání všech odvolacích námitek a dále pak v dalších žalobních bodech i při vypořádání dílčích odvolacích námitek.

Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí je tak závažnou vadou, že se jí musí soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žádnou z naznačených vad však krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Jeho výrok je jednoznačný a určitý, korespondující s odůvodněním, v němž se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. Tyto přitom mají původ vesměs v námitkách žalobce uplatněných již v řízení v I. stupni, tj. před stavebním úřadem. Ten byl podle § 92

odst. 1 stavebního zákona povinen o námitkách žalobce rozhodnout, což učinil a jednotlivé námitky v odůvodnění vypořádal.

Dle judikatury však nepředstavuje rozhodnutí stavebního úřadu o námitkách samostatné rozhodnutí, je závislé na předešlém výroku o umístění stavby v území, který je rozhodnutím o hmotném právu žadatele o vydání územního rozhodnutí. Žalobou lze z těchto důvodů napadnout jen výrok samotného územního rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí o námitkách. S jednotlivými námitkami se musí stavební úřad vypořádat v odůvodnění územního rozhodnutí, přičemž pokud tak neučiní v dostatečném rozsahu, zatíží své rozhodnutí vadou. Nelze však hovořit o nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí, neboť ta se může vztahovat pouze k hlavnímu výroku a spočívá buď v nesrozumitelnosti, anebo nedostatku důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 137/2000 - 37, publ. pod č. 640/2005 Sb. NSS).

V souvislosti s nedostatkem odůvodnění rozhodnutí o námitkách tak nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti, ale o jiné vadě řízení. A skutečnost, zda k takové vadě došlo i v nyní souzené věci, nelze říci paušálně ve vztahu k rozhodnutí o námitkách, resp. následnému rozhodnutí žalovaného jako celku, neboť je zjevné, že oba správní orgány se námitkami žalobce zabývaly; zda tak stavební úřad, resp. žalovaný učinil dostatečně a zda odůvodnění jeho rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce skutečně obстоjí, je potřeba posoudit právě v rámci těchto jednotlivých námitek, které byly uplatněny též v žalobě a které směřovaly do následujících oblastí.

IV. c) Proces posouzení vlivů na životní prostředí

První takovou oblastí či okruhem žalobcem uplatněných žalobních námitek jsou námitky týkající se procesu posuzování vlivů na životní prostředí, k němuž je nutné předeslat následující.

Proces posuzování vlivů na životní prostředí je specifickým postupem, jehož cílem je předběžné posouzení vlivu koncepce (proces „SEA“ – Strategic Environmental Assessment) či záměru (proces „EIA“ – Environmental Impact Assessment) před samotnou realizací a také minimalizace negativních vlivů na životní prostředí. Při posuzování záměru se jedná již o přesně lokalizovaný záměr – stavbu, jako tomu bylo v tomto případě, kdy společnost RWE Transgas, a. s. oznámila záměr, který hodlala realizovat a který označila jako „Rozšíření PZP Tvrdonice, 9. – 11. sarmat“. A na základě následného zjišťovacího řízení dospělo Ministerstvo životního prostředí podle § 7 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí k závěru ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, dle kterého daný záměr nemá významný vliv na životní prostředí a nebude tak posuzován podle citovaného zákona.

To znamená, že celý proces posuzování vlivu na životní prostředí skončil již ve fázi zjišťovacího řízení (v praxi často označovaného také jako tzv. „malá EIA“), a to na základě zmíněného závěru Ministerstva životního prostředí. Závěr zjišťovacího řízení přitom (podobně jako stanovisko k posouzení vlivu na životní prostředí podle § 10 výše citovaného zákona) nelze samostatně přezkoumat; lze tak v rámci správním soudnictví učinit až v souvislosti s navazujícím finálním rozhodnutím – typicky právě územním rozhodnutím,

pro které bylo stanovisko, resp. závěr zjišťovacího řízení podkladem (k tomu srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 As 36/2008 – 57, navazující mj. na rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 13/2007 – 63, publ. pod č. 1461/2008 Sb. NSS).

Bylo proto plně na místě uplatňovat vůči závěru zjišťovacího řízení, jakožto specifickému výstupu procesu posuzování vlivů na životní prostředí, námitky v rámci územního řízení, což ostatně žalobce učinil. A v návaznosti na to v žalobě napadl postup žalovaného, kterému na prvním místě vytknul, že se zaměřil na odstranění žalobcem vytýkaných vad, čímž porušil princip dvojinstančnosti správního řízení.

Princip dvojinstančnosti – vyjadřující především obecné oprávnění účastníků správního řízení napadnout rozhodnutí řádným opravným prostředkem – sice platí, ale je třeba též připomenout, že platí i princip jednoty správního řízení, který vychází z toho, že správní řízení je jeden celek a případné (namítané) vady řízení v prvním stupni lze zhojit v řízení odvolacím. Ostatně proto také platí, že odvolací orgán přezkoumá napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, ledaže by šlo o přezkoumání věcné správnosti (a nikoli zákonnosti) rozhodnutí, jemuž by nesvědčil veřejný zájem (srov. § 89 odst. 2 správního řádu). Nelze tedy důvodně vytýkat žalovanému, že se zaměřil na odstranění žalobcem vytýkaných vad napadeného rozhodnutí, neboť jde v principu o postup správný a odpovídající tomu, že odvolací řízení společně s prvoinstančním řízením tvoří jeden celek.

Dále je třeba se vyjádřit k platnosti a účinnosti závěru zjišťovacího řízení ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, který žalobce nesprávně nazýval v žalobě jako (podkladové) stanovisko. Závěr zjišťovacího řízení je správním aktem *sui generis*, který byl v daném případě nepochybně podkladem pro územní rozhodnutí, aniž by byl přitom jakkoli časově omezen na rozdíl od stanoviska podle § 10 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. V daném případě o stanovisko nejde, neboť toto je výsledkem až další fáze procesu posuzování vlivů na životní prostředí, jak již bylo vysvětleno výše.

Jde o závěr zjišťovacího řízení vypracovaný podle § 7 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a vztahující se k předmětnému záměru, který se v následném územním řízení nijak podstatně nezměnil, resp. nerozšířil (provedené zjišťovací řízení bylo provedeno pro „Rozšíření PZP Tvrdonice, 9. – 11. sarmat“). Z časového hlediska tak byl závěr zjišťovacího řízení ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, platným podkladem pro vydání územního rozhodnutí.

Žalobce však napadl platnost závěrů zjišťovacího řízení ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, i z hlediska osoby žadatele. Původní závěr zjišťovacího řízení ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, byl proveden pro oznamovatele – společnost RWE Transgas, a.s., která je podle výpisu z obchodního rejstříku jediným společníkem žadatele RWE Gas Storage, s.r.o. Skutečnost, že smlouvou o vkladu části podniku došlo ke vkladu podzemních zásobníků plynu do společnosti RWE Gas Storage, s. r. o. svědčí i změna licence číslo 250705250, která byla původně udělena společnosti RWE Transgas, a.s. Žadatel – společnost RWE Gas Storage, s.r.o. vznikla zápisem do obchodního rejstříku s účinky ke dni 1. 5. 2007. K tomuto dni byla žadateli RWE Gas Storage, s.r.o. udělena licence. Žalobce však v podané žalobě tyto

skutečnosti dezinterpretuje. Původní žadatel – společnost RWE Transgas, a.s. byla ke dni vydání závěru zjišťovacího řízení držitelem licence Energetického regulačního úřadu. Absurdní je závěr žalobce, že současný žadatel RWE Gas Storage, s.r.o. nebyl v době vydání závěrů zjišťovacího řízení držitelem licence, jelikož tato společnost v době vydání právně neexistovala, nicméně v okamžiku jejího vzniku, kdy na ni přešla práva a povinnosti společnosti RWE Transgas, a.s., se stala jejím právním nástupcem a nic nebránilo tomu, aby se na ni vztahovaly i závěry zjišťovacího řízení ze dne 30. 1. 2007, a to ode dne 1. 5. 2007, kdy tato společnost vznikla, jelikož tato skutečnost nemohla mít podstatný vliv na závěry zjišťovacího řízení.

Žadatel – společnost RWE Gas Storage, s.r.o., tak neporušila žalobcem tvrzenou povinnost obsaženou v § 6 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jelikož tato povinnost byla dodržena jejím právním předchůdcem. Pouze na okraj je třeba uvést, že předmětem posuzování vlivů na životní prostředí a následného zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je předně záměr a osoba žadatele již není důležitá, jelikož předmětem zjišťovacího řízení je skutečnost, zda předmětný záměr má významný vliv na životní prostředí a zda bude posuzován podle citovaného zákona (č. 100/2001 Sb.). Primárně je tedy zjišťovací řízení zaměřeno na záměr jako takový a platnost zjišťovacího řízení by tak byla dotčena výhradně podstatnou změnou či rozšířením záměru – viz výše.

Žalobce dále rozhodnutí žalovaného napadá z toho hlediska, že jej žalovaný neseznámil s vyjádřením společnosti RWE Gas Storage, s. r. o. ohledně jejího procesního nástupnictví a žalobce se tak cítil být dotčen na právu rovnosti účastníků v řízení.

K tomu je třeba uvést, že zákon stanoví, se kterými skutečnostmi je správní orgán povinen osoby dotčené záměrem informovat. Skutečnosti týkající se změny v osobě žadatele mezi tyto skutečnosti nepatří. Z dalšího postupu v řízení však skutečnost o změně v osobě žadatele musela být žalobci známá, proto se nijak nedotkla jeho práva na rovnost účastníků v řízení.

Platnost, resp. závaznost závěrů zjišťovacího řízení ze dne 30. 1. 2007, č. j. 4536/ENV/07, byla žalobcem napadena též pro nesprávnou kategorizaci záměru. Podle žalobce měl být záměr zařazen do kategorie I., bodu 2.1, přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Podle závěrů zjišťovacího řízení byl záměr zařazen do kategorie II., bodu 3.8, přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Vzhledem k provedené kategorizaci, tak bylo provedeno pouze zjišťovací řízení bez požadavku posuzovat záměr podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Žalovaný při vypořádání této odvolací námitky pouze odkázal na závěry zjišťovacího řízení, kterými byl žalovaný v dalším řízení vázán. Nijak se však žalovaný nevyjádřil ke skutečnostem uvedeným žalobcem pro zařazení záměru do kategorie I, bodu 2.1, přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, přestože žalobce prostřednictvím této námitky zpochybnil závěr zjišťovacího řízení. Odůvodnění žalovaného, proč považuje závěr žalobce o kategorizaci záměru za nesprávný, v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje.

Žalovaný se spokojil jen s odkazem na předmět hornické činnosti, kterou provozuje společnost RWE Gas Storage, s r. o., aniž by se jakkoli blíže vyjádřil k napadené kategorizaci jako takové. Žalobcem namítanou nesprávnou kategorizaci nedůvodně pominul; ta je přitom velmi podstatná, protože tvoří jakýsi pomyslný „rozcestník“ určující, zda jde o záměr:

- kategorie I – vždy podléhající posouzení – konkrétně pod bodem 2.1: „*Těžba ropy v množství nad 50 T/den a zemního plynu v množství nad 50 000 m³/den*“, přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nebo
- kategorie II – vyžadující zjišťovací řízení – konkrétně pod bodem 3.8: „*Zásobníky zemního plynu a jiných hořlavých plynů s kapacitou nad 10 000 m³*“, přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

I v tomto kontextu bylo proto nezbytné posoudit a vysvětlit, zda se v případě předmětného záměru skutečně jedná jen o (podzemní) zásobník zemního plynu, a to tím spíše, že v oznámení záměru, jakož i v samotném závěru zjišťovacího řízení, je konstatován „*maximální těžební výkon: 9,0 mil. m³/den*“. Není přitom jasné, zda se skutečně jedná o těžbu v pravém slova smyslu vycházející z toho, že PZP Tvrdonice je zásobníkem zemního plynu vybudovaným v původním ropo-plynovém ložisku, anebo zda jsou již produktivní obzory tohoto ložiska zcela vytěženy a jedná se tak o těžbu či spíše další využití uskladněného a dosud nespotřebovaného plynu. Jde přitom o otázku, na kterou je nutno znát odpověď, aby bylo možno vyvrátit nebo naopak potvrdit námitku žalobce zpochybňující správnou kategorizaci záměru potažmo správný závěr zjišťovacího řízení.

Jak již bylo naznačeno výše, nelze pominout, že závěr zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí není vydán v samostatném řízení a není tak samostatně napadnutelný a nelze jej dále považovat ani za závazné stanovisko. Jedinou možnou obranou je tak v daném případě obrana v rámci řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby. V rámci tohoto řízení tak žalobce může brojit proti závěrům zjišťovacího řízení. Proto i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí musí v tomto směru žalobci poskytnout dostatečnou ochranu jeho procesních práv. Není tedy možné, aby žalovaný pouze žalobce odkázel na závazný závěr zjišťovacího, který se k žalobcem uplatněným námitkám nijak nevyjádřil (a z důvodu časové souslednosti ani vyjádřit nemohl). Žalovaný měl buď sám uvést, proč považuje názor žalobce za lichý nebo v případě, že není nadán dostatečnou odborností, měl se obrátit na správní orgán, který zjišťovací řízení vypracoval, a předložit mu námitky žalobce k vyjádření. Se získaným materiálem měl následně žalovaný seznámit žalobce.

Žalobci tak nebyla v předcházejícím správním řízení poskytnuta dostatečná ochrana jeho práv, jelikož žalovaným nebyla uplatněná odvolací námitka dostatečně vypořádána a v důsledku toho bylo řízení zatíženo vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí.

Závěrem ve vztahu k procesu posuzování vlivů na životní prostředí je třeba ještě poznamenat, že žalobce namítl též porušení § 19 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, tedy nezpracování záměru osobou mající autorizaci ve smyslu uvedeného ustanovení.

Podle § 19 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí platí, že zpracovávat dokumentaci, posudek, oznámení předkládané podle § 7 odst. 4 a zpracovávat vyhodnocení jsou oprávněny jen fyzické osoby, které jsou držiteli autorizace.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že požadavek zpracování dokumentace osobou mající příslušnou autorizaci je třeba splnit pouze v případě, že by se jednalo o záměr podle § 7 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, s náležitostmi podle přílohy č. 4 citovaného zákona. V souzené věci však bylo oznámení záměru zpracováno společností RWE Plynoprojekt, s.r.o. podle přílohy č. 3, proto i zpracovatel oznámení nebyl povinen být držitelem autorizace podle § 19 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Otázka objektivnosti či neobjektivnosti zpracovatele záměru je z hlediska dotčení práv žalobce zcela irrelevantní, a proto se k ní soud nevyjádřil.

IV. d) Soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací (ÚPD)

Obdobně jako v případě výše zmíněné kategorizace záměru, i v případě souladu záměru s územně plánovací dokumentací lze říci, že se žalovaný s námitkou žalobce vypořádal, leč nedostatečně.

Žalovaný potvrdil závěr stavebního úřadu ohledně toho, že se záměr – stavba skutečně nachází v chráněném ložiskovém území a s odkazem na § 17 odst. 5 horního zákona doplnil, že jeho hranice: „... byly vyznačeny v ÚPD“. O jakou konkrétní ÚPD se jedná, žalovaný v rozhodnutí nezmínil, což ovšem bylo podstatou odvolací námitky žalobce, která tak nebyla dostatečně vypořádána.

Zákon sice nestanoví bližší podrobnosti k hodnocení souladu stavby s územně plánovací dokumentací; nikde není stanoveno, do jakých podrobností má stavební úřad zacházet. Z dikce § 90 písm. a) stavebního zákona vyplývá, že je třeba konstatovat, zda je záměr v souladu s územně plánovací dokumentací, přičemž z logiky věci lze dovodit, že v každém individuálním případě je nutno jít do takových podrobností, jimiž lze zdůvodnit postup stavebního úřadu, resp. žalovaného a především přesvědčivě vyvrátit námitku směřující právě vůči této věci. To se však v daném případě nestalo, žalovaný vůbec žádnou konkrétní územně plánovací dokumentaci – typicky územní plán obce, vč. odkazu na grafickou a textovou část – neuvedl, což nelze akceptovat, neboť v důsledku toho řízení zatížil další vadou mající vliv na zákonnost celého napadeného rozhodnutí.

IV. e) Působnost dotčených orgánů chránících veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů /závazná stanoviska, souhlasy a rozhodnutí těchto orgánů/

Ve zbývajících námitkách – žalobních bodech žalobce poukázal na nedostatečné vypořádání námitek z různých oblastí působnosti dotčených orgánů chránících veřejné zájmy, k nimž lze konstatovat následující.

Pokud jde o námitky možné kontaminace podzemních vod, žalovaný uvedl, že: „stavební úřad nebyl oprávněn vydávat a hodnotit stanoviska a vyjádření na úseku životního prostředí a hledisek vlivů stavby na životní prostředí“. Dále žalovaný uvedl, které orgány vydaly

příslušná závazná stanoviska, která byla v rozhodnutí o umístění stavby závazným podkladem. Dále uvedl, že tyto orgány neshledaly rozpor záměru s režimem v chráněném území. Dále podle žalovaného stavební úřad přezkoumal soulad záměru s těmito stanovisky a shledal souladnost záměru. Dále pak žalovaný neshledal důvod se od závěrů stavebního úřadu odchýlit. K provedeným sanačním pracím žalovaný uvedl, že tyto byly ukončeny ke dni 31. 12. 2008 a v současné době probíhá tříletý monitoring, který bude ukončen 31. 12. 2011. Následně pak žalovaný ještě jednou připomněl, že mu nepřísluší vydávat stanoviska či vyjádření v oblasti vlivu záměru na životní prostředí.

Námítka zásahu do podzemních vod byla uplatněna i v řízení před stavebním úřadem, který ve vypořádání námítky pouze uvedl, že: *„Záměr žadatele byl posouzen příslušnými dotčenými orgány zejména Ministerstvem životního prostředí, Krajským úřadem Jihomoravského kraje odborem životního prostředí, které neshledaly rozpor záměru v uvedených oblastech. Proto stavební úřad námítku zamítl, jak výše uvedeno.“*

Rovněž vypořádání této námítky nelze akceptovat, protože k němu došlo pouhým odkazem na stanoviska a vyjádření orgánů na úseku ochrany životního prostředí, což není možné mít za dostatečné. Odvolací námítky žalobce byly natolik konkrétní, že v případě, že chtěl žalovaný argumentovat předmětnými závaznými stanovisky a vyjádřeními, měl odkázat na konkrétní stanoviska vyžádaná před zahájením řízení – avšak nikoli účelově, jak tvrdí žalobce, ale zcela v souladu se zákonem [viz § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona].

Tak například se jednalo o souhrnné vyjádření Městského úřadu Břeclav ze dne 28. 6. 2010, sp. zn. MUBR 36230/2010. Dále soud přihlédl k závaznému stanovisku vydanému Povodím Moravy, s. p. podle § 54 odst. 4 vodního zákona (č. 254/2001 Sb.) ze dne 27. 5. 2010 opatřenému společností RWE Plynoprojekt, s. r. o. jako zpracovatelem projektové dokumentace, které bylo součástí projektové dokumentace k záměru *„Stavba č. 7127 Přípojky sond CA, PZP Tvrdonice – I. etapa“*. V tomto stanovisku bylo zohledněno, že se záměr nachází v CHOPAV – kvartéru řeky Moravy. V předmětném stanovisku bylo stanoveno: *„Z hlediska plánování v oblasti vod je uvedený záměr v souladu se zájmy chráněnými Plány v oblasti povodí Dyje a Moravy. Uvedený záměr je tedy možný. Z hlediska dalších zájmů chráněných zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, souhlasíme s uvedeným záměrem.“*

Nicméně postupu žalovaného je třeba vytknout ještě jinou – závažnější – vadu než jen neuvedení či citace konkrétního stanoviska. Při zhodnocení obsahu předmětných odvolacích námítek je totiž třeba dospět k závěru, že tyto svým obsahem napadají obsah závazných stanovisek, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Odvolání žalobce tak směřovalo do obsahu závazných stanovisek a žalovaný měl tedy postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat si změnu nebo potvrzení závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

V případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu*

závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi.

To se ovšem v projednávané věci nestalo a žalovaný předmětné odvolací námitky vypořádal prostým výčtem příslušných dotčených orgánů a jejich stanovisek, na něž opakovaně odkázal namísto toho, aby postupoval v intencích shora uvedeného § 149 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, publ. pod č. 1786/2009 Sb. NSS, vyslovil názor, že rozhodnutí o námitkách, které spadají do věcné působnosti dotčeného orgánu, nelze opřít toliko o konstatování, že tento dotčený orgán vydal souhlasné závazné stanovisko, aniž by dotčený orgán zároveň z odborného hlediska posoudil námitky účastníka řízení. Se souhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu nelze zacházet jako s bariérou, která již a priori vylučuje úspěch jakékoli námitky směřující proti té které oblasti životního prostředí posouzené právě dotčeným orgánem.

Lze tedy učinit dílčí závěr, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu a dopustil se tak podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS.

Vedle námitky kontaminace podzemních vod, která vyžadovala odborné posouzení, ke kterému nebyl žalovaný nadán pravomocí a nemohl o ní rozhodnout pouze odkazem na příslušná vyjádření dotčených orgánů, žalobce uplatnil též námitku – žalobní bod porušení § 16 odst. 2 zákona o integrované prevenci a opět jeho nedostatečné vypořádání.

Námitka absence integrovaného povolení a přesvědčení žalobce, že záměr lze podřadit pod kategorii č. 1 Energetika, bod 1.1. Spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 50 MW ve smyslu přílohy č. 1 k zákonu o integrované prevenci byla uplatněna v rámci námitek v průběhu řízení před stavebním úřadem. Stavební úřad se v rozhodnutí o umístění stavby s odvolací námitkou vypořádal pouze odkazem na vyjádření a stanoviska dotčených orgánů. Tuto námitku žalobce vznesl i v následném odvolacím řízení, zde žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že se jedná o komplex navzájem na sebe navazujících staveb a uvedl, že podle nařízení vlády č. 615/2006 Sb., jsou podzemní zásobníky plynu zařazeny jako vyjmenované malé zdroje znečišťování ovzduší a odkázal na rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 12. 1. 2007. Dále žalovaný na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl: „K porušení § 16 odst. 2 zákona o integrované prevenci nedošlo, neboť podzemní zásobník plynu nelze podřadit do kategorie průmyslových činností uvedených v příloze č. 1 bod 1.1 k zákonu o integrované prevenci, jelikož podzemní zásobník plynu není zařízením o jmenovitém tepelném příkonu větším než 50 MW.“

Ve vypořádání námítky požadavku na integrované povolení soud shledal obdobné vady uvedené výše ve vztahu k předcházející námitce. Žalovaný se navíc nijak nevyjádřil k otázce, zda v záměru, který je sice nazvaný podzemní zásobník plynu, dochází ke spalovacímu procesu.

V další žalobní námitce žalobce brojil proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu v případě klasifikace záměru podle zákona o ochraně ovzduší. Žalobce kritizoval postup žalovaného, kdy se žalovaný s námitkou vypořádal odkazem na žalobcem zpochybněné rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 12. 1. 2007, č. j. 47/000/0701062/.02/07 BMS. Podle žalobce žalovaný porušil zákon, když nepostupoval v souladu s § 149 správního řádu. Dále žalobce brojil proti závaznému stanovisku České inspekce životního prostředí z hlediska jeho časové platnosti. K tomu žalobce uvedl obsáhlé odůvodnění pro zařazení záměru do kategorie střední zdroj znečišťování ovzduší podle zákona o ochraně ovzduší.

Rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 12. 1. 2007, č. j. 47/000/0701062/.02/07 BMS, je rozhodnutím vydaným podle § 4 odst. 10 zákona o ochraně ovzduší. Toto rozhodnutí je vydáno v samostatném řízení, jehož předmětem je rozhodnutí o zařazení záměru do předmětné kategorie stacionárních zdrojů. Toto rozhodnutí je dále samostatně napadnutelné odvoláním podle správního řádu, které je oprávněn podat pouze účastník řízení.

Soudu však nebylo osvědčeno, zda žalobce byl účastníkem tohoto dílčího řízení, jelikož žalobce by se jím mohl stát pouze tehdy, pokud by podal žádost o informování o zahájených procesech České inspekce životního prostředí podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Následně by pak byl žalobce povinen proti rozhodnutí podat odvolání a teprve poté by mohl žalobce toto rozhodnutí napadnout žalobou u správního soudu.

Rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 12. 1. 2007, č. j. 47/000/0701062/.02/07 BMS tak nelze považovat za závazné stanovisko a žalovaný nebyl povinen postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. A pokud jde o otázku časové platnosti, je třeba říci, že tuto zákon nestanoví, nicméně je nutno také dodat, že v případě správního rozhodnutí je jeho platnost vázána na konkrétní účastníky a zejména konkrétní záměr.

V další žalobní námitce žalobce brojil proti porušení zákona o ochraně ovzduší z hlediska otázky omezení a minimalizace úniku skleníkových plynů, zejména methanu do ovzduší. Podle žalobce se žalovaný s touto žalobní námitkou nevypořádal. Podle žalobce žadatel nenabídl šetrné technické řešení, kterým by byl vyřešen problém nežádoucích „odfuků methanu“ tak, aby došlo k minimálnímu dopadu na životní prostředí, zejména ptačí oblasti Soutok-Tvrdonicko a Evropsky významné lokality Soutok-Podluží zařazené do soustavy NATURA 2000. Ani s touto námitkou se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal.

V napadeném rozhodnutí totiž skutečně absentuje vypořádání odvolací námítky stran porušení zákona o ochraně ovzduší a s tím související námítky technického řešení nežádoucích „odfuků methanu“. K možnému dotčení ptačí oblasti Soutok-Tvrdonicko

a Evropsky významné lokality Soutok-Podluží zařazené do soustavy NATURA 2000 v souvislosti s odfuky methanu se žalovaný rovněž nevyjádřil, obdobně jako to pominul i v případě námitky kontaminace podzemních vod; zde žalobce taktéž poukázal na nedalekou ptačí oblast zařazenou do soustavy NATURA 2000.

V. Shrnutí a závěr

S odkazem na vše výše uvedené lze shrnout, že žalovaný v důsledku nedostatečného vypořádání některých odvolacích námitek žalobce navazujících na námitky, o nichž v I. stupni rozhodl stavební úřad (rozhodnutí o námitkách), zatížil své řízení takovými vadami, které představují podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a které měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu uvedeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To znamená, že v dalším průběhu řízení bude nutno nově posoudit odvolací námitky žalobce, žádnou z nich neopomenout a rozhodnout o nich tak, aby se nejednalo jen o formální záležitost mívající se s podstatou těchto námitek [v podrobnostech viz odůvodnění tohoto rozsudku pod bodem IV. c), d) a e)]. Současně je potřeba – již jen pro úplnost – poznamenat, že s ohledem na charakter vytýkaných vad, které jsou napravitelné v rámci řízení o odvolání, krajský soud v daném případě neshledal okolnosti svědčící postupu podle § 78 odst. 3 s. ř. s., tj. zrušení i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (stavebního úřadu), jak požadoval žalobce.

VI. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí celkem částku 3 000 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tato částka je tvořena zaplaceným soudním poplatkem v uvedené výši 3 000 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle které osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. 12. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu